

COR OBERT

REFUGIAT. Estimo les planúries infinites d'una pàtria meva que resta iracunda i bombardejada, la deixo. La deixo mar enrere i sud enllà, mentre mira trista i dessolada, morta i agonitzant. Onades i mars que bullen contra la barca inflada, i el fred que colpeja i ens du a la mort. Marxo, marxo i et deixo, país meu que t'he estimat.

Pico doncs a la porta del continent que de democràcia es fa vestir i els meus somnis i il·lusions nord enllà es volen acomplir. Però piquem, tots els que hem sobreviscut, a les portes d'una terra que no ens vol ni ens acull. Perduts resten els nostres nens, arrecerats en les ones els cossos que ja mai tornaran a mirar i, nosaltres, esperem. Esperem a que aquell continent ens aculli, que recordi que ell també va ser exiliat.

On ets, Europa? On t'amagues? On t'has refugiat?

delejo⁺

RESPIRA